

forlange Udskiftning, anderledes i § 1 end i § 3, og da derhos den Omstændighed, at et Areal underhaanden er deelt, neppe kan siges at betage det Charakteren af „Fællesareal“, ansees det rettest at forandre Begyndelsen af § 1 paa en Maade, hvorved en større Overeensstemmelse tilveiebringes imellem ommeldte to Paragrapher, samt at lade Ordene: „saafremt det paagældende Areal endnu ikke er blevet anordningsmæssig udskiftet“ bortfalde.

Da det dernæst ogsaa med Hensyn til de Strækninger, hvortil denne Paragraph sigter, er ønskeligt, at gjældende ældre Vedtægter tages i særlig Betragtning uden dog at gives ubetinget bindende Virkning, ansees det endvidere hensigtsmæssigt at tilføie en Bestemmelse, hvorefter i alle Tilfælde, hvor Landvæsen-commissionen tiltræder, denne skal afgjøre, om og hvorvidt der ved de særlige Lodders Afsetning skal tages Hensyn til slige Vedtægter.

Ved § 2 er Intet fundet at erindre.

ad § 3.

Det synes hensigtsmæssigt i Paragraphens Begyndelse at foretage en Omfrytning, sigtende til endydeligere at vise, at Bestemmelsen omfatter alle Moser, hvori der findes Fællesskab, enten saa dette Fællesskab gælder Græsning og Tørvjord i Samling, eller Tørvemøsen alene eller Græsningen alene.

Ordene: „til udelukkende Raadighed“ synes baade i og for sig overflødige og ikke overensstemmende med Udtryksmaaden i § 1.

Det er formeentlig ønskeligt, at den Enkelte faaer sin særlige Andeel udlagt paa eet Sted og neppe nogenstunde uundgaelig fornødent at give Udlæg paa flere end to Steder. En hermed stemmende Forandring i sidste Linie af 1ste Passus synes derfor tilraadelig.

Endelig skjønes det ikke rettere, end at Hensynet til de Tilfælde, hvor nogen Beneficiarius er lodtagen i en Fællesmose, helst bør gjøres til Gjenstand for en egen Paragraph, og at som Følge deraf Ordene i sidste Stykke: „eller hvor nogen Beneficiarius er lodtagen i Moser“, kunne udgaae.

ad § 4.

Der har været reist Spørgsmaal om Hensigtsmæssigheden af at lade de faste Jordbontingsmænd foretage den her omhandlede Taxation, der undertiden kan være forbunden med særegen Vanskelighed, men man har imidlertid dog ikke funnet tillægge Betænknelighederne i saa Henseende nogen overveiende Betydning.

ad § 5.

Det indsees ikke, at Noget er til Hinder for at tilstede en af Ministeriet autoriseret Landmaaler ogsaa i det her omhandlede, ligesom i det i § 4 anførte Tilfælde at træde i Landinspectorens Sted. En Tilføjning paa vedkommende Plads i 3die Linie synes derfor tilraadelig.

Som hensigtsmæssig og skiftet til at forebygge Tvistigheder betragter Udvalget en Tilføjning, gaaende ud paa at sikkre Reguleringen af det Fornødne med Hensyn til Vandets Afbenyttelse og Afledning, Vet og Afgang til Moseparterne, Sætterum og Fred i Stjærings-tiden, samt Raadigheden over de udskiftede Lodder, navnlig i Henseende til Bygningers Opførelse — og skal derfor fremsætte et dithen sigtende Forslag, tilligemed et Forslag, sigtende til, i Lighed med det til § 1 foreslaaede, at sikkre bestaaende ældre Vedtægter den Indflydelse, der bør tilkomme dem.

ad § 6.

Det gaaer neppe an at foreskrive som ufravigelig Regel, at enhver Lodseier skal gives Ret baade til Græsningen og til Tørvestjæret i den Andeel der tillægges ham, efterdi Forholdene ikke tilstede at gøre det til Pligt at modtage Tørvestjær for Græsning, eller omvendt, i saadanne Tilfælde, hvor Mosen heelt omsluttet af anden Mand's Jord og det altsaa kan forudsættes, at Cieren af denne Jord tillige har al Mosegræsningen, eller hvor Græsningen og Tørvestjæret af anden Grund er i aldeles forskellige Hænder.

En Omredaction, hvorved hiin Regel modificeres, maa derfor betragtes som tilraadelig.

Ved § 7

findes Intet at erindre. Det lader sig neppe gøre i Loven at optage de omhandlede nød-